

mul õnne kombel sures äddas middagi meeles, mis kusninga südant saaks ligutama, et mulle ello füngi ja miño kõlm tuggewad waenlast ädda ja äbbi siis sadaks, siis olleksin ma mees. Largad möttedi ja kuvvalus tulge appi! ohhelikko silmus on förrि ümber, äddaoht ning fitsik läes, kuddas siin lahti peases? Kõik furri luggu wereb unnikus miño peale: kusningas on vihhane, söbrad läksid palko ja waenlased mul wägga kanged. — Kuvast kül hääb teggin, pölgasün awwalikkult kusninga welli ja nõumeeste tarkust; kül ollen sellepärrast wölglik ja südlane, agga lootsin ifka weel önnetusest wödimust sama. Kui weel ni paljo mahti saaks su lahti tehta, ei nad siis mind ülles sa pompa! lootust ma weel ei jäita mahha.

Mända möttedes kānas Reinowadder pä rahva pole ja üidis: "Surm seisab mul silma ees, miñna temä käest enam ei pease. Sellepärrast pallun kõiki, kes siin kuulmas, aidake mulle kusninga käest natuke aega pakkuda, et wölkissi weel enne surma inge kergitades awwalikkust tännini tehtud kuriad tööd ülestunnistada, muidö wöiks pärrast sedda mõni ilmasüta miño patte läbbi lippotust leida. Taewalik eldus sago miño wölla ramatuust ni paljo patto kustutama, kui ma tunnistuse läbbi teistele kassio sowin." — Surema ulga meel läks ärdaks sedda juttu kuuldes, nemad räkisid iissekeskis: Egga selle piisolejse palve täitmine paljo aega sa viitma!

ja astusid ühheskoos kusninga ette lubba palluma. Kuñingas lõukoer wöttis nende palveid kuulda; seal läks Reinowadderi süddame foorm kergemaks, ja silmapilgul singitud armo aega endale kassuks wöttes, aksas tema seddamaid räkima: "Issanda waim tulgo mul appi! Miñna ei näe ühtainust seie ulgas, kellele ma kahjo ei olle teinud. Esmalt — kui weel alles piisokene poislene ema riinast wöderoma al: kasin, läksin kohhe imo järrel nori lamba ja firse tal-lelesi tagga kibhotama, mis kariast eemale juhtusid miñema; nende mägimine olli miño körvale wägga magus pillike, sowisin nendega tuttawamaks sada. Mängides kägistasin forra koggemata ühhe lamba tallekese, imesin werre ja tundsin, et roog wägga maitsev! Neega möda näppistasin noremadest kitsetalefestest nelli tülli, pannin pöesa tagga salamahti nahka ja öppisin surema ammeti peale. Pääw pät-walt julgemaiks minnes aksasin lindo püdmo, egga ei jätnud rahbul ei kasa, parti egga ahe; wötsin finni mis ette juhtus, ja mis enam kõhlo ei mah-tund, sedda matsin liwa siisse teiseks korraks. Juh-tus ükskord pakkasel talvel, et Sirtsso-soo peal Kruumfilm issandaga tuttawaks sain, kui tema parajast pöesa tagga kõhhuli maas saaki olli lurimas. Kruumfilm tunnistas, kudda meie waniast liggisugulased, kas lelle wai tädbi poead piddime ollema. Meie sobbisime faupa ja tõutasime teine teise wästo sobbra kombel ellada, mis läbbi, Jumal parako!